

Arrest

nr. 135 648 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat S. KÖSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 maart 2014 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, als partner in een duurzame relatie met A.K, die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 9 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden bijlage 20, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.03.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Vooreerst blijkt uit de gegevens van het Rijksregister dat betrokkenen pas wettelijke samenwonen hebben afgesloten op 6.02.2014 en pas effectief samenwonend zijn sinds 19.03.2014. Derhalve is aan de eerste mogelijkheid om hét duurzaam en stabiel karakter van de relatie te bewijzen niet voldaan.

Wat betreft de tweede mogelijkheid legde betrokkene wellicht volgende bewijzen voor:

- verklaring op eer door de referentiepersoon en een verklaring op eer door derden i.v.m. de relatie van betrokkenen. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze verklaringen niet in overweging genomen worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie, of bij uitbreiding van een ononderbroken samenwonen van één jaar voorafgaand aan de aanvraag.

- tiental ongedateerde foto's. Aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, wie er op staan en bij welke gelegenheid ze werden genomen kunnen ze niet aanvaard worden als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen.

- drie bewijzen van een internationale verzending in oktober en december 2012, met als verzender de referentiepersoon en als bestemming H. H. (...). Het is niet duidelijk wat deze enveloppen zouden moeten aantonen.

- een gedetailleerde telefoonfactuur van Base dd 29.07.2012, o.n.v. betrokkene. Op de facturen is nergens een verwijzing terug te vinden naar de referentiepersoon, waardoor niet kan worden vastgesteld dat er contact is geweest tussen hen beiden.

- een brief van de Burgerlijke Stand van het Stadsbestuur Genk dd 05.12.2012 waaruit blijkt dat de referentiepersoon documenten heeft voorgelegd met het oog op het ondertekenen van een verklaring wettelijke samenwonen met betrokkene. Dit document is te recent en kan bijgevolg niet dienen als bewijs van de duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar van betrokkene en zijn partner.

- een brief van het Stadsbestuur Genk dd 10.01.2014 met inlichtingen over de inschrijving van betrokkene op het adres van de referentiepersoon. Dit document is te recent en kan bijgevolg niet dienen als bewijs van de duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar van betrokkene en zijn partner.

- een getuigschrift van de burgemeester van Genk waaruit blijkt dat betrokkene op 17.08.2013 werd aangetroffen op het adres van de referentiepersoon. Dit document is te recent om ze te kunnen aanvaarden als zijnde bewijzen van de duurzame en stabiele aard van de relatie.

- een inschrijvingsklever van het 'ZOL St Jan Genk' en radiografieën van de dienst medisch beeldvorming van dit ziekenhuis: deze verwijzen op geen enkele manier naar de referentiepersoon en worden bijgevolg niet aanvaard als bewijs van de duurzame en stabiele relatie van betrokkenen.

- het gehele medische dossier van betrokkene. Dit bewijst dat betrokkene in België verblijft, maar de link met de referentiepersoon beperkt zich tot een enkele vermelding dat een bepaalde brief van een dokter in cc naar de referentiepersoon wordt gestuurd. Dit op zich bewijst uiteraard evenmin dat betrokkenen sinds minstens 2 jaar een relatie hebben.

Van de derde mogelijkheid tot bewijzen van de duurzaamheid van de relatie is nergens sprake.

Kortom, er werd op geen enkele manier aangetoond dat betrokkenen een duurzame en stabiele relatie onderhouden overeenkomstig de bepalingen van art. 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86 van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“De wet betreffende de uitdrukkelijke motivering schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen.

Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

In casu geeft de bestreden beslissing de feitelijke en juridische overwegingen niet weer waaraan zij ten grondslag ligt, waar zij stelt dat verzoeker geen duurzame en stabiele relatie zou hebben met de Nederlandse Mevrouw A. [...].

Nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris dienovereenkomstig de voorgelegde documenten grondig heeft onderzocht. Het is duidelijk dat verwerende partij zich louter beperkt heeft op stereotiepe motieven (Schending van art. 40bis Vw., van art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en van de materiële motiveringsplicht) om de aanvraag te weigeren.

In casu brengt verzoeker afdoende stukken bij dat hij reeds sedert minstens december 2012 een relatie heeft met Mevrouw A. [...].

- Stuk 2: reeds in december 2012 hebben verzoeker en Mevrouw A. [...] zich naar de Dienst Burgerlijke Stand van Genk begeven om een verklaring van wettelijke samenleving te laten registreren, dewelke bij gebrek aan documenten evenwel niet gerealiseerd kon worden.

- Stuk 3: Stad Genk bevestigt tevens dat verzoeker op datum van 17.08.2013 aangetroffen werd op het adres van Mevrouw A. [...]. Dit toont duidelijk aan dat verzoeker en Mevrouw A. [...] in augustus 2013 ook nog steeds samen waren.

- Met de formele registratie van de wettelijke samenleving op datum van 06.02.2014 heeft de relatie van verzoeker met Mevrouw A. [...] dan eindelijk een juridisch kleed gekregen.

Het kan uiteraard niet dat de wettelijke samenleving geregistreerd wordt op 06.02.2014, terwijl partijen sedert 19.03.2014 effectief zouden samenwonen! De wettelijke samenleving vereist juist een feitelijke samenleving, dewelke a.d.h.v. een woonstcontrole wordt geverifieerd. De motivering van verweerster gaat op dit punt alleen al manifest niet op.

- Ook dient uiteraard rekening te worden gehouden met de overige bijgebrachte documenten in het dossier, waaronder het visueel materiaal, de huwelijksakte van de nicht van Mevrouw A. [...]. de GSM afrekeningen.

Tot op de dag van vandaag wonen verzoeker en Mevrouw A. [...] nog steeds samen en hebben zij een duurzame en stabiele relatie

Het komt dan ook onwettig en totaal ongepast voor om verzoeker nu een bijlage 20 te betekenen.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering aangaande de bestaansmiddelen.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij.

“Hij betoogt dat nergens uit de beslissing blijkt dat de verwerende partij de voorgelegde documenten grondig heeft onderzocht. Hij zou het bewijs hebben geleverd dat hij sedert minstens december 2012 een relatie heeft met mevr. A. [...]. Hij zou zich in december 2012 naar de burgerlijke stand van Gent hebben begeven om een verklaring wettelijke samenleving te laten registeren. De relatie van twee jaar zou wel degelijk blijken uit de documenten.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet, op basis waarvan verzoeker een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd als partner duurzame relatie, het volgende bepaalt:

[...]

Het komt derhalve aan verzoeker, in zijn hoedanigheid van vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partnerschap met een burger van de Unie wenst te beroepen, zelf toe om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen. Verzoeker diende aan te tonen dat hij en zijn partner een relatie hebben van tenminste twee jaar, dat ze elkaar in die periode minstens 3 keer hebben ontmoet voor een minimum van totaal 45 dagen of dat zij één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat ze een gemeenschappelijk kind hebben. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag ter staving van zijn relatie de volgende documenten voorlegde:

- Verklaringen op eer*
- Ongedateerde foto's*
- Bewijzen internationale verzending*
- Gedetailleerde telefoonfactuur van base zonde verwijzing naar de referentiepersoon*
- Brief burgerlijke stand 5 december 2012*
- Getuigschrift burgemeester*
- Inschrijvingsklever*
- Medische dossier verzoeker*

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad een document van 5 december 2012 van de burgerlijke stand van Genk gericht aan mevr. A. [...] heeft voorgelegd waarin gesteld werd dat zij enkele documenten heeft voorgelegd met het oog op het ondertekenen van een verklaring wettelijke samenwoning met verzoeker, doch dat niet kan worden overgegaan tot de ondertekening ervan daar er documenten ontbreken. Daar de aanvraag van een verklaring van een familielid van een burger van de unie werd ingediend op 18 maart 2014 is het schrijven van 5 december 2012 te recent om als bewijs dat er een relatie van twee jaar is aan te tonen.

Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG daar deze richtlijn betrekking heeft op de gezinshereniging met een derdelander en artikel 3, derde lid van de richtlijn uitdrukkelijk bepaalt dat de richtlijn niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan als zou de verwerende partij de documenten op een verkeerde wijze hebben geanalyseerd en de beslissing op kennelijk onredelijke wijze genomen hebben.

Een schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.”

2.1.3.1 Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder “middel” worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet uiteenzet op welke wijze het vertrouwensbeginsel wordt geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het eerste middel is dan ook niet ontvankelijk.

2.1.3.2. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij niet nuttig kan verwijzen naar richtlijn 2003/86/EG. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat de richtlijn enkel van toepassing is op gezinshereniging tussen onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op gezinshereniging tussen derdelanders en EU-onderdanen, zoals hier het geval is. De gemachtigde was *in casu* niet gebonden door richtlijn 2003/86/EG.

2.1.3.3. In de mate dat de verzoekende partij door de “wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen” als geschonden te beschouwen, in wezen de schending van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991, aanvoert, dient te worden gesteld dat de

motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.1.3.4. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie met een Nederlandse.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

-indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

-ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

{..}”

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij er bij de indiening van haar aanvraag op gewezen werd dat zij binnen de drie maanden, en ten laatste op 18 juni 2014 volgende documenten diende voor te leggen: *“bewijzen duurzame relatie: dat zij elkaar ten minste 2 jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij voorafgaand de aanvraag elkaar 3 keer ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.”* De verzoekende partij legde ter staving van de duurzame en stabiele relatie volgende bewijsstukken voor: verklaring op eer van de partner, een tiental foto's van het trouwfeest van de nicht van de partner van de verzoekende partij op 29 september 2012, twaalf rekeninguittreksels, de huurovereenkomst van de partner van de verzoekende partij, overzicht van de telefoongesprekken voor de maand juni en juli 2012, verslag van de wijkagent van 11 januari 2014, schrijven van de stad Genk van 5 december 2012 waarin verklaard wordt dat er niet kan worden overgegaan tot het ondertekenen van de wettelijke samenwoning aangezien er documenten ontbraken, getuigschrift van 18 maart 2014 waarbij de burgemeester bevestigt dat volgens de vaststellingen van de wijkagent de verzoekende partij op 17 augustus 2013 aangetroffen werd bij haar partner, bewijzen van internationale verzendingen in oktober en december 2012 en het medisch dossier van de verzoekende partij.

In casu is er geen sprake van een gemeenschappelijk kind. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarde dat zij en haar partner één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, daar de wettelijke samenwoning op 6 februari 2014 werd afgesloten. Hiervoor steunt de verwerende partij zich op de gegevens van het rijksregister. Deze

vaststelling wordt door de verzoekende partij niet betwist, minstens niet weerlegd. Daarenboven blijkt uit geen enkel element van het dossier dat de verzoekende partij en haar partner één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag. Evenmin kan dit afgeleid worden uit het gegeven dat de verzoekende partij en haar huidige partner in december 2012 hebben gepoogd een wettelijke samenwoning aan te gaan, maar dat deze niet ondertekend kon worden daar er documenten ontbraken. Daarenboven blijkt uit de gegevens van het rijksregister zoals opgenomen in het administratief dossier dat de verzoekende partij zich pas in 2014 op het adres van haar huidige partner ingeschreven heeft.

In de bestreden beslissing wordt voorts gesteld dat de verzoekende partij onvoldoende bewijs aanbrengt dat zij en haar partner elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ze afdoende aangetoond heeft dat ze minstens sedert december 2012 een relatie met mevrouw A. heeft. Hiervoor wijst de verzoekende partij wederom op het gegeven dat ze in december 2012 een verklaring van wettelijke samenwoning trachtten af te sluiten, dat de wijkagent bevestigde dat de verzoekende partij op 17 augustus 2013 aangetroffen werd in de woning van haar huidige partner en op de overige bijgebrachte documenten waaronder de foto's op het huwelijk van de nicht van de partner van de verzoekende partij.

Uit het gegeven dat de verzoekende partij in december 2012 een wettelijke samenwoont wou aangaan, kan niet afgeleid worden dat de verzoekende partij en haar partner elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen. De aanvraag werd op 18 maart 2014 ingediend. Daarenboven verklaart de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat ze haar partner in juli 2012 heeft leren kennen. Dit is evenmin sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag van 18 maart 2014. Voorts blijkt uit het aan de Raad voorgelegd administratief dossier en uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij al de dienstige door de verzoekende partij aangebrachte stukken bij haar besluitvorming heeft betrokken en heeft toegelicht waarom deze documenten niet volstaan om het bewijs te leveren dat de verzoekende partij een duurzame en stabiele relatie, in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, heeft.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de gemachtigde het onderdeel van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op de voorgehouden duurzame en stabiele relatie niet zorgvuldig heeft voorbereid noch dat dit onderdeel van de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Er wordt niet aangetoond dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet op voldoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat de gemachtigde ten onrechte heeft beslist het recht op verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de verzoekende partij nu deze niet voldoet aan één van de cumulatieve voorwaarden van artikel 40bis, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3.1.3.6. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State; RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde uit de hierboven vernoemde feitelijke vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Het redelijkheidsbeginsel werd niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“De onwettige afwijzing van de gezinsherenigingsaanvraag maakt dat een verwijdering van verzoeker naar het land van herkomst, alwaar het gezinsleven van verzoeker in het gedrang komt, nakend is. Terwijl art. 8 EVRM, dewelke de eerbiediging van het gezinsleven waarborgt, primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), zodoende dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De bestreden beslissing schendt derhalve, zoals reeds boven uiteengezet, door haar beoordelingsmarge te overschrijden, de rechten van verzoeker die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM. De nakende verwijdering van verzoeker van het Rijk houdt bijgevolg een onwettige inmenging in het gezinsleven van verzoeker. Derhalve staat de schending van art. 8 EVRM dan ook vast.”

3.2.2. De nota van de verwerende partij bevat geen repliek op het tweede middel van de verzoekende partij.

3.2.3. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker met zijn partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker immers een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Nederlandse onderdaan wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene *in casu* dient aan te tonen dat hij voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan en daartoe de nodige bewijzen moet aanbrengen.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat werd beslist dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van haar aanvraag van een verblijfskaart.

De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd, reeds enige tijd in België verblijft en dit gezinsleven verder heeft uitgebouwd tijdens de periode dat haar aanvraag voor een verblijfskaart behandeld werd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoekers partner de Nederlandse nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. De verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in haar land van herkomst, Turkije, verder te zetten. Zij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat haar partner haar niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Turkije.

Waar de verzoekende partij betoogt dat een verwijdering nakend is, moet wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS